

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců Mgr. Jana Šmakala (zpravodaj) a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **S. B.-H.**
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Tomkem,
sídlem Polská 4, Karlovy Vary,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje,**
sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KK/2158/DS/20-4 ze dne 30. 3. 2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 17. 6. 2020 požádal o „vrácení řidičského oprávnění z důvodu ukončení doby zákazu řízení a důvodu přestěhování do CZ a i rozšíření řidičského oprávnění o další skupinu.“ Městský úřad Ostrov zjistil, že žalobce není na území ČR držitelem platného řidičského průkazu ani žádné skupiny oprávněn pro řízení motorových vozidel. Z toho důvodu žádost žalobce zamítl.
2. Následné odvolání žalovaný zamítl. Ztotožnil se se skutkovými závěry městského úřadu

a konstatoval, že žalobce nijak nedoložil splnění podmínek pro vrácení řidičského oprávnění. Protože šlo o řízení o žádosti, měl žalobce uvést rozhodné skutečnosti a označit či předložit důkazy. To však neučinil a ničím nedoložil svou způsobilost k řízení motorových vozidel. Žalobci bylo oprávnění údajně odňato v Německu, nedoložil však, že by mu bylo vráceno. Z ničeho pak neplyne, že by v Německu odňaté oprávnění bylo možné bez dalšího vrátit v ČR. V ČR je sice možné uznat zahraniční řidičský průkaz, popřípadě jej vyměnit za rovnocenný průkaz český, předpokladem však je předložení platného zahraničního průkazu, který žalobce nemá. Snaha o vydání českého řidičského průkazu, aniž by byly plněny podmínky pro jeho vrácení na území Německa, svědčí o snaze obcházet tamní podmínky v rámci tzv. řidičákové turistiky.

3. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V uvedl, že řidičské oprávnění mu bylo v Německu odňato na přechodnou dobu. Namítl, že v obvyklých případech správní orgány zjišťují informace o tom, zda má žadatel uděleno řidičské oprávnění a vydaný řidičský průkaz v systému RESPER, popřípadě též dotazem u Spolkového úřadu pro automobilismus (Kraftfahrt-Bundesamt). Tímto postupem či výzvou žalobci mohly správní orgány zjistit, zda je žalobce držitelem řidičského oprávnění a zda již může žádat o jeho vrácení (znovuudělení). V rozporu s unijním právem je konstatování žalovaného, že žalobce nebyl nikdy držitelem řidičského oprávnění v ČR. V této souvislosti žalobce odkázal na směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2006/126/ES o řidičských průkazech, řadu rozhodnutí Soudního dvora EU a jedno rozhodnutí Spolkového správního soudu. Z nich dovodil, že nic nebránil tomu, aby po uplynutí zákazu řízení v Německu požádal v ČR o vydání řidičského průkazu. To mu nemůže být odepřeno, neboť přesunul těžiště svých zájmů právě do ČR a české orgány jsou příslušné podle principu bydliště. Měly tedy iniciativně zjišťovat, zda měl udělené řidičské oprávnění v jiném státu EU a zda může žádat o jeho vrácení.
4. Žalovaný k žalobě uvedl, že argumentace žalobce je vnitřně rozporná a je z ní zřejmé, že sám žalobce ví, že není držitelem řidičského oprávnění (pokud jím je, nežádal by o jeho vrácení). Odkazy na judikaturu jsou bezvýznamné, protože jde o případy řešící zcela odlišné skutkové a právní otázky. Z postupu i argumentace žalobce je zřejmé, že jde o postup účelový k obejití podmínek pro vrácení řidičského oprávnění v Německu.
5. V replice žalobce uvedl, že řidičské průkazy jsou uznávány napříč státy EU a je možné vrátit oprávnění získané v jiném členském státě. Citovaná judikatura není nepřiléhavá, lze z ní dovodit, že je možné vrácení řidičského oprávnění v jiném státu EU. Závěrem pak poukázal na jiná rozhodnutí žalovaného, kde bylo řízení o žádostech zastaveno pro zjevnou nepřípustnost žádosti. Žalovaný tedy sám neví, jak k má k obdobným žádostem přistupovat.

Posouzení věci

6. Žaloba není důvodná. Podstata věci měla zřejmě spočívat v otázce, zda lze v České republice vydat řidičský průkaz osobě, která byla původně držitelem řidičského oprávnění v jiném členském státu EU, avšak o toto oprávnění přišla a nezískala je zpět. Touto otázkou se ovšem soud v podrobnostech nezabýval, neboť k její podrobnému řešení nedává souzená věc dostatečný podklad. Žalobce totiž před městským úřadem žádné z relevantních skutkových a právních tvrzení nevznesl a jeho argumentace v řízení před soudem byla právně nepřiléhavá.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal u správního orgánu prvního stupně žádost

s jedinou větou „žádám o vrácení řidičského oprávnění z důvodu ukončení doby zákazu řízení a důvodu přestěhování do CZ a i rozšíření řidičského oprávnění o další skupinu.“ Takto pojatá žádost odpovídá minimálním požadavkům § 37 odst. 2 i § 45 odst. 1 správního řádu. Nijak z ní neplyne, že by žalobce žádal o vrácení řidičského oprávnění vydaného jiným státem EU.

8. Zvláštním požadavkem na obsah žádosti o vrácení řidičského oprávnění podle § 102 odst. 2 písm. d) a odst. 3 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), je uvedení data ukončení zákazu řízení ve všech jeho možných modalitách a přiložení ověřené kopie rozhodnutí, z něhož by ukončení zákazu plynulo. Z toho pohledu tedy žádost žalobce náležitosti zákona nespĺňovala a městský úřad byl v obecné rovině povinen vyzvat žalobce, aby nedostatky této žádosti odstranil.
9. Městský úřad však zjistil, že žalobce vůbec není veden jako držitel řidičského oprávnění, nemohl je tedy pozbyt podle § 94a zákona o silničním provozu a proto ani nemohl splnit podmínky pro vrácení řidičského oprávnění podle § 102 odst. 1 téhož zákona. Za toho stavu žádost po právu zamítl podle § 51 odst. 3 správního řádu, aniž by ve věci činil další úkony – odstraňování nedostatků žádosti by nemohlo vést k jinému výsledku.
10. Nepřiléhavé je tvrzení žalobce, že městský úřad měl z vlastní činnosti zjišťovat další informace a obstarávat podklady. Správní orgán je totiž podle § 3 i § 50 odst. 3 správního řádu povinen postupovat v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (tedy zjistit zejména okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a pro soulad rozhodnutí se zákonem). Je tedy jeho povinností si v souladu s § 50 odst. 2 správního řádu opatřit podklady k vydání rozhodnutí, a to při veškeré potřebné součinnosti účastníků řízení.
11. Z toho vyplývá, že především správní orgán je odpovědný za zjištění skutkového stavu a tedy i opatřování podkladů pro jeho dostatečné zjištění. Účastník řízení nemusí relevantní důkazy pro zjištění skutkového stavu dokládat, musí je nicméně označit (§ 52 správního řádu). Je pak na správním orgánu, aby dostal své zákonné povinnosti a označené relevantní důkazy obstaral. Uvedené platí tím spíše, že ve věci šlo o řízení o žádosti, jak správní orgány správně upozornily. V takovém případě totiž především žadatel ví, z jakých důvodů podal žádost a v čem tyto důvody mají oporu. V souzené věci to znamená, že prvotní povinnost zjistit skutkový stav tížila městský úřad, ovšem žalobce měli povinnost uvést odpovídající tvrzení a označit důkazy na jejich podporu.
12. Městský úřad tudíž nebyl povinen zjišťovat, jak je to s řidičským oprávněním žalobce v Německu, neboť *jeho existence z ničeho nevyplývala*. Správně se zabýval jen tím, zda žalobce získal řidičské oprávnění na území ČR. Po zjištění, že tomu tak není, řádně vyzval žalobce k seznámení s podklady pro rozhodnutí. Ty žalobce nijak nezpochybnil, ani nerozšířil. Za toho stavu věci z ničeho nevyplývala případná neúplnost dosavadních skutkových zjištění a bylo zřejmé, že na jejich základě nelze žádosti žalobce vyhovět. Byl tedy zjištěn stav věci, o němž *nejdou důvodné pochybnosti*, a to v rozsahu, který byl *nezbytný pro rozhodnutí o zamítnutí žádosti*.
13. Teprve v odvolání žalobce vyjevil skutkové okolnosti, z nichž dovozoval důvodnost své žádosti – tedy údajnou existenci německého řidičského oprávnění, u něhož již skončila doba zákazu řízení. K těmto skutkovým tvrzením nemohl žalovaný s ohledem na

koncentraci řízení přihlédnout (§ 82 odst. 4 správního řádu). V tomto ohledu je tedy rozhodnutí žalovaného po právu, neboť spočívá zejména na tom, že žalobce v řízení před městským úřadem nepředložil žádné důkazy ani neoznačil rozhodné skutečnosti, z nich dovozoval důvodnost své žádosti. To nepochybně učinit mohl, neboť při seznámení s podklady pro rozhodnutí bylo zřejmé, z čeho městský úřad bude vycházet.

14. S těmito úvahami žalovaný spojil i právní hodnocení domnělého záměru žalobce obcházet německá pravidla pro vrácení řidičského oprávnění. Toto hodnocení není s ohledem na obsah spisu a absenci vysvětlení ze strany žalobce na první pohled nepřiměřené.
15. Není nicméně důvod se touto otázkou zabývat podrobně, což platí i pro související otázku, zda a případně za jakých podmínek lze v České republice vydat řidičský průkaz pouze na základě toho, že žadateli skončil zákaz řízení v jiném členském státu EU: žalovaný vychází z toho, že žalobce měl osvědčit splnění podmínek pro *vydání řidičského průkazu* ve smyslu čl. 7 odst. 1 směrnice č. 2006/126/ES o řidičských průkazech, anebo předložit *platný německý řidičský průkaz k jeho výměně* podle čl. 11 odst. 1 této směrnice (platný průkaz by osvědčoval jak konec zákazu řízení, tak existenci řidičského oprávnění žalobce).
16. Jak soud avizoval výše, podstatu a obsah rozhodovacích důvodů správních orgánů totiž předurčila zcela minimalistická žádost žalobce, z níž nijak nevyplynulo, že by mělo skutkově i právně jít o otázku upravenou i unijním právem. Tím není řečeno, že by snad správní orgány měly otázky práva řešit až na základě toho, že žadatel toto právo označí. Musí však uvést skutkové okolnosti, které uplatnění tohoto práva odůvodňují.
17. Tomu přesně odpovídá rozhodnutí městského úřadu, který nejprve věc posoudil podle zákona o silničním provozu, a teprve v návaznosti na toto posouzení se vyjádřil k *hypotetické* situaci, že by žadatel žádal o vrácení řidičského oprávnění uděleného a odebraného mimo ČR („*Pokud žadatel ... nabytí dojmů ... oprávnění, které mu bylo případně odňato...*“). Tato úvaha, která se následně stala hlavním předmětem polemiky mezi žalobcem a žalovaným, představuje pouze podpůrný argument k nosnému důvodu rozhodnutí městského úřadu. Její případná nesprávnost tedy nemůže založit nezákonnost napadených rozhodnutí.
18. Nad rámec právě uvedeného je však možné doplnit, že žalobní argumentace založená na výběru dílčích judikatorních závěrů unijních soudů (SDEU a BVerwG) je v této podobě nepřiléhavá a tudíž i nepřesvědčivá. Ze žádného z předložených rozhodnutí neplyne, že by bez dalšího bylo možné na území ČR jako aktuálního státu obvyklého bydliště požádat o *vrácení* řidičského oprávnění původně uděleného jiným členským státem EU a tímto státem také odejmutého. Tato rozhodnutí se zabývají se toliko tím, za jakých podmínek je přípustné, aby stát odmítl uznat řidičský průkaz vydaný v jiném státu EU v době, kdy platil či již uplynul zákaz řízení (ovšem bez opětovného nabytí řidičského oprávnění) uložený právě ve státu EU uvažujícím o neuznání tohoto průkazu.
19. V konečné důsledku žalobcovu argumentaci nepotvrzuje a spíše vyvrací i jím předložený rozsudek Spolkového správního soudu sp. zn. 3 C 31/16 ze dne 6. 9. 2018 (publ. v NJW 2019, 100; žalobcem mylně uvedená sp. zn. 16 A 1638/15 náleží Vrchnímu správnímu soudu v Münsteru). Jak plyne ze skutkového stavu, vlastní argumentace i prvé právní věty tohoto rozsudku, Spolkový správní soud shledal jako nezbytnou podmínku pro uznání lotyšského řidičského průkazu v Německu právě to, že v Lotyšsku řidič *složil zkoušku způsobilosti k řízení*. Jestliže tedy již uplynul zákaz řízení uložený v Německu a řidič v Německu nesplnil podmínky pro vrácení řidičského oprávnění (neabsolvoval dopravně

psychologické vyšetření), musel v Lotyšsku znovu složit *zkoušku způsobilosti*, aby byl tento řidičský průkaz v Německu uznán. V Lotyšsku mu tedy nebyl řidičský průkaz *vrácen* v návaznosti na německé oprávnění a uplynutí tamního zákazu řízení, ale (nově) vydán v návaznosti na splnění lotyšských předpisů (to odpovídá i judikatuře Soudního dvora EU citované žalobcem).

20. Postoj žalovaného i městského úřadu tedy v zásadě odpovídá citovanému rozsudku Spolkového správního soudu: pokud žalobce chtěl český řidičský průkaz, měl předložit platný německý řidičský průkaz, nebo splnit podmínky pro vydání (nového) řidičského průkazu podle pravidel českého (vnitrostátního) práva, tj. zejména zákona o silničním provozu.
21. Bez významu pro posouzení věci jsou pak jiná, pozdější rozhodnutí žalovaného vydaná na základě obdobných žádostí německých občanů. Žalobce totiž žádným žalobním bodem netvrdil, že se žalovaný odchýlil od ustálené rozhodovací praxe. I kdyby tak učinil, nyní napadené rozhodnutí žalovaného z povahy věci nemůže být nezákonné jen proto, že žalovaný následně změnil náhled na to, jak věc řešit. Tato změna je ostatně toliko procesní povahy, tedy v tom, zda žádost bylo při jejím minimalistickém obsahu možné věcně posoudit, nebo bylo třeba žadatele vyzvat k odstranění jejích nedostatků (výše odkazovaný § 102 odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu). Na nemožnosti vyhovění žádosti žalovaný ani později náhled nezměnil.
22. Závěrem lze uvést, že soud nepřehlédl, že ve věci jde o typový spor, který vnikl na základě žádosti shodné s žádostmi několika německých občanů zastupovaných stejným zástupcem. Typová povaha pak plyne například i z blokové citace judikatury v odst. 6 žaloby, která obsahuje její specifikaci ve třech různých jazycích. To samo o sobě není problematické, posiluje to nicméně oprávněnost podezření žalovaného, že jde především o snahu vyhnout se německým podmínkám pro vrácení řidičského oprávnění. Pakliže bylo záměrem „prosoudit“ nějaký nový právní názor, bylo by namísto to od počátku přiznat. Tedy uvést veškeré významné skutkové okolnosti již v žádosti včetně relevantní právní argumentace, se kterou by se správní orgány, případně soud mohly podrobně zabývat. Z hlediska možnosti orgánů České republiky zabývat se touto argumentací, pak není příliš vhodné označovat judikaturu Soudního dvora EU místem její publikace v *Neue Juristische Wochenschrift*. Není povinností orgánů ČR vědět, že jako „Hofmann – NJW 2012, 1935“ byl publikován rozsudek C-419/10 ve věci *Wolfgang Hofmann* proti Svobodnému státu Bavorsko.

Závěr

23. Soud z výše uvedených důvodů dospěl k tomu, že závěry žalovaného jsou po právu a řízení netrpí žádnými vadami. Rozhodnutí městského úřadu svým obsahem i rozsahem zjišťovaných skutečností odpovídalo žádosti žalobce. Rozpor s unijním právem pak z ničeho nevyplynul.
24. Proto soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. února 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu